

Arrest

Nr. 31 594 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 april 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 9 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE MOL en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Vluchtrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Irak en uw moeder (B.E.) (O.V. 5.695.200) naar België gevolgd te zijn. Omdat uw moeder verklaart dat u mentaal gehandicapt bent en niet in staat bent om zelfstandig een interview af te leggen, en omdat dit door u niet ontkend werd op de zetel van het Commissariaat-generaal, wordt er vanuit gegaan dat uw problemen dezelfde zijn als degene die uw moeder naar voren bracht tijdens haar gehoor ten gronde. U zou in België zijn aangekomen op 7 december 2004 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

B. Motivering

Op basis van de verklaringen van uw moeder tijdens het gehoor ten gronde is het Commissariaat-generaal tot de vaststelling gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Iraakse nationaliteit. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde Iraakse nationaliteit, en wordt uw asielaanvraag eveneens geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder voert in een exceptie de niet-ontvankelijkheid aan van de vordering. Hij benadrukt dat de verzoekschriften geen uiteenzetting bevatten van middelen terwijl dit een substantiële vereiste van een verzoekschrift is. Verweerder verwijst naar de definitie van het rechtsbegrip 'middel', zoals gehanteerd in de vaste rechtspraak van de Raad van State.

2.2. Ter terechtzitting doet verweerder afstand van de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan dat er wel degelijk redenen zijn voor een actuele vrees voor vervolging en dit omwille van zijn Armeens Christelijke origine. Hij wenst zich dan ook tegen de bestreden beslissing te verzetten en verwijst terzake naar de argumentatie, aangehaald in het beroep dat zijn moeder heeft ingesteld. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek tot erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling werd afgewezen, ongedaan te maken en hem te erkennen als vluchteling in de zin van de voormelde Conventie en Protocol.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 31 593 van 15 september 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoekers moeder. Dit arrest luidde als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U beweert de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Armeense Christen te zijn, afkomstig uit een dorpje in Zakho. Toen u zestien jaar was zou u gekidnapt zijn door een moslim, die u tot zijn vrouw nam. De moeder van uw echtgenoot zou u slecht behandeld hebben omdat u christen was. In 1980 zou uw schoonmoeder overleden zijn. In juli 2003 zou ook uw man overleden zijn. Na de dood van uw echtgenoot zou diens broer u en uw kinderen slecht behandeld hebben en u uit huis hebben willen jagen. Op 24 maart 2004 zou er bij u thuis ingebroken zijn, maar de politie zou de zaak niet onderzocht hebben. Enkele dagen later zou één van uw zonen geslagen zijn door companen van uw schoonbroer. Op 14 oktober 2004 zouden uw zoon en dochter aangevallen zijn door vier mannen en zou uw dochter verkracht zijn. Daarom zouden zij op 25 oktober 2004 het land verlaten hebben. Later zou u eveneens vertrokken zijn samen met uw oudste zoon (L.) (O.V. 5.695.207), die mentaal gehandicapt is. Op 7 december 2004 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële beslissing tot ontvankelijkheid moet men nu, in de fase ten gronde, tot de vaststelling komen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse nationaliteit. Uit uw verklaringen tijdens het interview ten gronde blijkt dat u geen enkel besef heeft van de dagdagelijkse realiteit in Irak. Eerst en vooral blijkt u uitsluitend Kurmanji te kunnen spreken, en bleek u nog nooit te hebben gehoord van het Badini, de Koerdische variant die de Noord-Iraakse bevolking spreekt (zie gehoorverslag CGVS, pp.1-2). Vervolgens kent u in heel Irak slechts twee dorpen: het dorp waar u zou

geboren zijn en het dorp waar u van uw zestiende tot uw komst naar Europa zou gewoond hebben (CGVS, p.2). Dit is geheel ongeloofwaardig. Nog bevreemdender is het feit dat u over uw eigen dorp van herkomst niets afweet. Zo beweerde u bijvoorbeeld totaal foutief dat de rivier Khabour zowel door (of langs) Bajid Kandal als door uw geboortedorp zou lopen, en blijkt dit overigens de enige rivier in geheel Irak te zijn die u bij naam kan noemen (CGVS, p.7-8). Al evenmin kent u één Iraakse provincie, clan of feestdag, en van de intifada blijkt u nog nooit te hebben gehoord, hoewel u beweert afkomstig te zijn uit Noord-Irak (CGVS, p.8). Ook uw politieke kennis blijkt te wensen over te laten. Niet alleen beweerde u dat Saddam Hussein tot aan uw vertrek in 2003 aan de macht zou geweest zijn in uw beweerde regio van herkomst, van de regerende partij KDP blijkt u nog nooit te hebben gehoord, laat staan dat u vertrouwd zou zijn met politieke figuren in uw beweerde land van herkomst (CGVS, p.10). Om het geheel nog ongeloofwaardiger te maken blijkt u niet eens te weten wat de Iraakse valuta is en beweert u als excuus dat u zich de geldzaken nooit persoonlijk zou hebben aangetrokken (CGVS, p.9). Dit is totaal ongeloofwaardig voor iemand die beweert haar gehele leven in Irak te hebben gewoond.

Voorts legt u niet alleen geen enkel identiteitsdocument voor, ook is uw kennis van de Iraakse identiteitsdocumenten nihil, waardoor het totaal ongeloofwaardig wordt dat u ooit een Iraaks document zou bezeten hebben. Van een Iraaks nationaliteitsbewijs, dat verplicht is voor elke Iraakse burger, bleek u nog nooit te hebben gehoord, en bovendien gaf u een manifest foutieve beschrijving van uw beweerde Iraakse identiteitskaart, die u aan de smokkelaar zou hebben afgegeven (CGVS, p.4).

Vervolgens beweert u een Armeens Christen te zijn, maar blijkt uit nadere ondervraging dat u verklaart geen Armeens te spreken, dat u (in Irak) nooit een kerk heeft gezien laat staan een kerkdienst heeft bijgewoond, dat u geen doopakte heeft, dat u geen enkele priester of bisschop kan noemen, dat u de belangrijkste christelijke feesten niet kan beschrijven, en dat u zelfs niet bij benadering kan vertellen waar zich in uw beweerde regio van herkomst een Armeense gemeenschap, kerk of begraafplaats zou bevinden (CGVS, pp.5-8). Uit dergelijke gegevens besluit het Commissariaat-generaal dat er zowel aan uw voorgehouden nationaliteit als aan uw beweerde godsdienst en etnische afkomst ernstig moet getwijfeld worden. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verweerder voert in een exceptie de niet-ontvankelijkheid aan van de vordering. Hij benadrukt dat de verzoekschriften geen uiteenzetting bevatten van middelen terwijl dit een substantiële vereiste van een verzoekschrift is. Verweerder verwijst naar de definitie van het rechtsbegrip 'middel', zoals gehanteerd in de vaste rechtspraak van de Raad van State.

2.2. Ter terechtzitting doet verweerder afstand van de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert aan dat zij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing, wel degelijk een actuele vrees voor vervolging heeft en dit omwille van haar Armeens christelijke origine. Zij wenst zich in haar verzoekschrift dan ook te verzetten tegen dit oordeel.

Met betrekking tot het gebrek aan besef van de dagelijkse realiteit in Irak dat haar wordt verweten, betoogt zij dat zij gespannen en zenuwachtig was tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), hetgeen de coherentie van haar relaas heeft beïnvloed. Haar gebrekkige kennis moet worden gekaderd in het feit dat zij sinds haar zestiende in gedwongen gemeenschap leefde met een moslimman. Zij werd zowel door haar man als door haar schoonmoeder mishandeld en onwetend gehouden. In elk geval kon zij geen interesse tonen voor de toestand in Irak. Zij werd geenszins toegestaan exploratie te doen van het land.

De stelling dat Saddam Hussein aan de macht zou zijn geweest in Irak toen verzoekster het land verliet zou te wijten zijn aan een miscommunicatie tijdens het verhoor bij het CGVS. Verzoekster bedoelde slechts dat op de datum van haar vertrek er geen nieuwe politieke macht aanwezig was in Irak, zodat, bij gebreke daaraan, nog geen formeel einde was gesteld aan het bewind van Hussein.

Verzoekster stelt dat zij haar identiteitsdocumenten thans niet kan voorleggen, doch dit wel in het verleden heeft gedaan. Het document dat bij haar asielaanvraag werd afgeleverd baseert zich immers uitdrukkelijk op haar geboorteakte.

Betreffende haar christelijke origine herhaalt verzoekster dat zij gespannen en zenuwachtig was tijdens het verhoor bij het CGVS en dat zij sedert haar zestiende in gedwongen gemeenschap leefde met een moslimman. Deze man mishandelde haar en liet haar niet toe om haar geloof te belijden. Dat verzoekster geen doopakte kon voorleggen wijt zij aan het tijdsverloop. Het kan moeilijk worden verwacht dat zij na haar huwelijk in het bezit is gebleven van deze doopakte en deze meeneemt naar België bij haar vlucht.

Dientengevolge vraagt verzoekster de bestreden beslissing, waarbij het verzoek tot erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling werd afgewezen, ongedaan te maken.

3.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra, sub 3.2.2).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster brengt geen documenten bij om haar voorgehouden identiteit en afkomst te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid. Uit de bijlage 26 in het dossier (administratief dossier, stuk 11) blijkt weliswaar dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag in het bezit was van haar geboorteakte, doch nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster dit document heeft neergelegd ter ondersteuning van haar asielaanvraag. Verzoekster verklaarde bij het CGVS dat zij haar geboorteakte hier in België onderweg ergens is verloren en niet weet waar deze is. Ook de geboorteakte van haar zoon zou onderweg ergens verloren zijn gegaan (administratief dossier, stuk 4, p.3). Het is niet aannemelijk dat verzoekster twee dermate belangrijke documenten zou verliezen, te meer daar deze documenten het enige begin van bewijs van haar identiteit en afkomst waren dat zij in haar bezit had. Verzoekster betwist de bestreden motivering overigens niet waar deze stelt dat haar kennis van de Iraakse identiteitsdocumenten nihil is, waardoor het totaal ongeloofwaardig is dat zij ooit een Iraaks identiteitsdocument heeft bezeten. Blijkens de bestreden motieven, die door verzoekster niet worden weerlegd, bleek zij nog nooit te hebben gehoord van een nationaliteitsbewijs, dat nochtans verplicht is voor elke Iraakse burger, en gaf zij een manifest foutieve omschrijving van haar beweerde Iraakse identiteitskaart.

De bestreden motivering mist feitelijke grondslag waar deze stelt dat verzoekster in heel Irak slechts twee dorpen kent, met name haar geboortedorp en het dorp waar zij woonde sedert haar zestiende. Uit verzoeksters verklaringen bij het CGVS blijkt immers dat zij daarnaast de dorpen Peshara, Dusan, Girshin, Drabin en Kani Drabin opnoemde, welke dichtbij Bajed zouden liggen. Daargelaten de vraag of deze dorpen daadwerkelijk in de omgeving van Bajed liggen, dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster niet kon aangeven welk van deze dorpen het dichtste bij lag. Bovendien legde zij, wanneer haar werd gevraagd hoe zij wist dat de door haar genoemde dorpen in de buurt lagen, opmerkelijke verklaringen af, daar waar zij antwoordde: "op de dag van ons vertrek zag ik die dorpen van ver en ik had mij voorgesteld dat ze zoals mensen waren en ik dacht dat ze mijn kinderen waren en ik vroeg de smokkelaar om te stoppen en hij zei nee nee, dat zijn geen kinderen, dat zijn dorpen die daar liggen" (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Verzoeksters bewering dat haar gebrekkige kennis omtrent de machthebbers in haar dorp te wijten is aan een miscommunicatie tijdens het verhoor kan niet worden aanvaard. Er werd aan verzoekster

gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat zij eventuele problemen, al dan niet met betrekking tot de tolk, moest melden, hetgeen zij heeft nagelaten te doen. Zij verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat zij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 4, p.1-2). Verzoekster verklaarde eenduidig dat zij niet weet wie er aan de macht was in haar regio. Wanneer haar erop gewezen werd dat er toch iemand moest zijn die identiteitskaarten en dergelijke uitreikt en nogmaals gevraagd wie dit dan was, waarop zij antwoordde: "weet ik niet, volgens mij Badini, is dat een regering?". Wanneer haar even verder expliciet werd gevraagd of de KDP, nochtans de regerende partij in haar regio van herkomst, haar iets zegde, antwoordde verzoekster: "wat is dat? Ik weet niet wat het is". Zij verklaarde tevens dat Saddam Hussein aan de macht was in haar regio van herkomst tot in 2003 en gaf aan dat zij niet wist wie er na 2004 aan de macht was (ibid., p.9-10). Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster onwetend is omtrent de machthebbers in haar regio van herkomst. Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die verzoekster post factum tracht aan te brengen. Derhalve blijft de bestreden motivering op dit punt onverminderd overeind.

Verzoekster betwist niet dat zij tijdens het gehoor bij het CGVS een gebrekkige kennis vertoonde met betrekking tot de haar gestelde kennisvragen omtrent de dagelijkse realiteit in Irak. Meerbepaald werd vastgesteld dat zij (i) nog nooit bleek te hebben gehoord van het Badini, de Koerdische variant die de Noord-Iraakse bevolking spreekt (ii) niets afweet over haar eigen dorp van herkomst en foutief verklaarde dat de rivier Khabour door haar geboortedorp en door Bajed loopt (iii) behoudens voornoemde rivier, niet één andere rivier in Irak bij naam kon noemen (iv) evenmin één Iraakse provincie, clan of feestdag kende (v) nog nooit van de intifada bleek te hebben gehoord, ondanks haar bewering afkomstig te zijn van Noord-Irak (vi) niet vertrouwd was met politieke figuren in haar beweerde land van herkomst (vii) zelfs niet bleek te weten wat de Iraakse valuta is en hiervoor geen aannemelijke verklaring gaf.

Verzoekster laat in het verzoekschrift uitschijnen dat zij een doopakte heeft gehad, waar zij stelt dat niet kan worden verwacht dat zij na haar huwelijk hiervan in het bezit bleef en meenam naar België. Uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat zij, wanneer haar werd gevraagd of zij ooit een doopakte had, antwoordde dat zij er nooit een heeft gezien (administratief dossier, stuk 4, p.6). Hoe dan ook brengt verzoekster geen begin van bewijs bij omtrent haar voorgehouden religie. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier met recht dat uit haar verklaringen blijkt dat zij (i) geen Armeens spreekt (ii) in Irak nooit een kerk heeft gezien, laat staan een kerkdienst heeft bijgewoond (iii) geen enkele priester of bisschop kan noemen (iv) de belangrijkste christelijke feesten niet kan beschrijven (v) zelfs niet bij benadering kan vertellen waar zich in haar beweerde regio van herkomst een Armeense gemeenschap, kerk of begraafplaats zou bevinden.

Waar verzoekster haar gebrek aan kennis omtrent haar regio en religie poogt te verklaren doordat zij sedert haar zestiende gedwongen bij een moslimman woonde en zij door deze man en zijn moeder werd mishandeld, doet verweerder met recht gelden dat deze verklaring niet kan worden gerijmd met de verklaringen die verzoekster eerder tijdens de procedure heeft afgelegd. Ze verklaarde weliswaar dat zij slecht werd behandeld door haar schoonmoeder, doch zij gaf tevens aan dat zij na het overlijden van deze schoonmoeder in 1980 wel goed behandeld werd door haar echtgenoot en zij toen haar beste dagen kende. Tevens verklaarde zij dat haar zoon een christelijke naam heeft en dat haar echtgenoot haar liet bidden en verdraagzaam en tolerant was tegenover haar, ook met betrekking tot het belijden van haar geloof. Bovendien werd verzoekster volgens haar verklaringen slechts ontvoerd op haar zestiende en zou zij ook na de dood van haar echtgenoot nog geruime tijd in Irak hebben verbleven, zodat van haar hoe dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij kon antwoorden op de bij het CGVS aan haar gestelde elementaire kennisvragen.

Verzoekster tracht verder haar gebrekkige kennis omtrent de dagdagelijkse realiteit in Irak en haar religie te verklaren door het feit dat zij gespannen en zenuwachtig was tijdens het verhoor bij het CGVS. Verweerder repliceert echter met recht dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoeksters gemoedsgesteldheid haar verhinderd zou hebben correcte verklaringen af te leggen. Waar aangenomen kan worden dat iedere kandidaat-vluchteling ten tijde van het verhoor weliswaar onder enige mate van spanning staat, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit er geenszins aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij ten tijde van het verhoor kan antwoorden op elementaire kennisvragen omtrent haar voorgehouden regio van herkomst. De aan verzoekster gestelde vragen hadden betrekking op elementaire basiskennis omtrent haar regio en religie. Ingevolge haar frappante gebrek aan kennis, kan er geen geloof worden gehecht aan haar beweerde afkomst en religie.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden afkomst van Noord-Irak, noch aan haar beweerde religie, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij aldaar en ingevolge deze religie zou hebben ondervonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

3.2.2. Verzoekster voert geen argumentatie met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde afkomst, religie en asielmotieven, kan, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, niet worden aangenomen dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Derhalve kan ten aanzien van verzoeker noch een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS